

Sygn. akt I ACa 909/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Romana Górecka

Sędzia SA Hanna Muras (spr.)

Sędzia SO (del.) Barbara Budzianowska

Protokolant st. sekr. sąd. Joanna Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Skarbu Państwa reprezentowanego przez Ministra Skarbu Państwa

przeciwko Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W.

o zobowiązanie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2012 r.

sygn. akt XXIV C 166/12

1. oddala apelację,

2. zasądza od Skarbu Państwa reprezentowanego przez Ministra Skarbu Państwa na rzecz Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt I ACa 909/12

UZASADNIENIE

Pozwem z 8 lutego 2012 roku, skierowanym przeciwko Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W., Skarb Państwa - Minister Skarbu Państwa, zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, wniósł o:

- 1) zobowiązanie Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa do przeniesienia na rzecz Skarbu Państwa posiadania 15.000 akcji imiennych spółki (...) SA w B. serii (...) o numerach od (...) do (...) i od (...) do (...),
- 2) zobowiązanie Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa do złożenia na 15.000 akcji imiennych spółki (...) SA w B. serii (...) o numerach od (...) do (...) i od (...) do (...) lub też na osobnym dokumencie oświadczenia o następującej treści: „na podstawie art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych w zw. z art. 49 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa nieodpłatnie przekazuje na rzecz Skarbu Państwa, reprezentowanego przez

Ministra Skarbu Państwa, 15.000 akcji imiennych spółki (...) SA w B. serii (...) o numerach od (...) do (...) i od (...) do (...)",

ewentualnie o

3) zobowiązanie Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa do złożenia oświadczenia woli następującej treści: „na podstawie art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 157, poz. 1241) w zw. z art. 49 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r., nr 157, poz. 1240), Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa nieodpłatnie przekazuje na rzecz Skarbu Państwa reprezentowanego przez Ministra Skarbu Państwa 15.000 akcji imiennych spółki (...) SA w B. serii (...) o numerach od (...) do (...) i od (...) do (...)",

4) zobowiązanie Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa do przeniesienia na rzecz Skarbu Państwa reprezentowanego przez Ministra Skarbu Państwa posiadania 15.000 akcji imiennych spółki (...) SA w B. serii (...) o numerach od (...) do (...) i od (...) do (...),

5) zobowiązanie Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa do złożenia oświadczenia o treści określonej w punkcie 3) powyżej na 15.000 akcji imiennych spółki (...) SA w B. serii (...) o numerach od (...) do (...) i od (...) do (...) lub też na osobnym dokumencie.

Ponadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

W odpowiedzi na pozew ARiMR w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu w kwocie 250 % stawki minimalnej z uwagi na wartość przedmiotu sporu i znaczną zawilóść sprawy.

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo (pkt 1.) i zasądził od Skarbu Państwa reprezentowanego przez Ministra Skarbu Państwa na rzecz Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W. kwotę 14.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 2.).

Powyzsze orzeczenie zapadlo w oparciu o nastepujace ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Okręgowego.

Sąd ustalił, że Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W. jest akcjonariuszem spółki (...) S.A. w B.. W przedmiotowej spółce Agencja ta posiada 15.000 akcji imiennych serii (...) o numerach od (...) do (...) i od (...) do (...). Pismem z 5 lipca 2011 roku Minister Skarbu Państwa wezwał ARiMR do przekazania ww. akcji na rzecz Skarbu Państwa. Pismem z 20 lipca 2011 roku Prezes Agencji odmówił wydania przedmiotowych akcji, kierując się odmiennymi aniżeli strona powodowa argumentami prawnymi.

Sąd stwierdził, że okoliczności faktyczne sprawy nie były sporne pomiędzy stronami, a przy tym znalazły one w całości potwierdzenie w zgromadzonych w sprawie dokumentach, które nie wzbudziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności i nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Dalej Sąd wskazał, że postanowieniem z 18 kwietnia 2012 roku oddalono wnioski stron o przeprowadzenie dowodów z opinii prawnej profesora C. K. oraz z opinii Rządowego Centrum Legislacji z uwagi na to, że dokumenty te nie mogły mieć waloru dowodu w sprawie. Sąd potraktował zatem te dokumenty jako przedstawienie stanowisk stron co do stanu prawnego w sprawie. Sąd nie uwzględnił także wniosku o otwarcie rozprawy na nowo i dopuszczenie dowodów z dokumentów załączonych do pisma z 27 kwietnia 2012 roku na okoliczność, że objęcie akcji spółki (...) przez pozwaną, z uwagi na fakt, iż miało miejsce przed dniem 27 maja 1997 roku i nastąpiło bez zgody Ministra Finansów oraz Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej, było pozbawione podstaw prawnych i jako takie nieważne. Dowody te powołane zostały bowiem na okoliczności niemające – w ocenie Sądu - istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

W ramach rozważań prawnych, Sąd uznał, że w pierwszym rzędzie należało się odnieść do kwestii dotyczącej ważności objęcia przez pozwaną Agencję akcji w spółce (...) S.A. w B.. Sąd wskazał w tym zakresie, że powód, podnosząc argumenty poddające w wątpliwość ważność objęcia przez pozwaną przedmiotowych akcji, nie podał, dlaczego ewentualna nieważność objęcia tych akcji miałyby uzasadniać żądanie pozwu. Zdaniem Sądu natomiast,

brak było podstaw prawnych, aby uznać, że w sytuacji wadliwości związanej z objęciem przedmiotowych akcji przez pozwaną Agencję, uzasadnione byłoby żądanie przeniesienia tych akcji na Skarb Państwa. Z tych względów, kwestia ewentualnych nieprawidłowości objęcia przez ARiMR akcji w spółce (...) S.A. w B. w ocenie Sądu nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Dalej Sąd stwierdził, że spór w niniejszej sprawie wynikał z odmiennej interpretacji przez strony przepisów obowiązującego prawa, a w szczególności z odmiennego rozumienia wzajemnego stosunku pomiędzy przepisami ustawy z 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r., nr 157, poz. 1240 ze zm., dalej jako: u.f.p.) oraz ustawy z 27 sierpnia 2009 roku przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r., nr 157, poz. 1241 ze zm., dalej jako: p.w.u.f.p.), a przepisami ustawy z 9 maja 2008 roku o Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. z 2008 r., nr 98, poz. 634 ze zm., dalej jako: ustawa o ARiMR). Strona powodowa twierdziła mianowicie, że art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR nie jest przepisem szczególnym w stosunku do art. 49 u.f.p. i art. 104 ust. 1 p.w.u.f.p., podczas gdy strona pozwana reprezentowała pogląd o takim właśnie stosunku pomiędzy tymi przepisami. Wskazana różnica poglądów prowadziła do zasadniczo odmiennych konsekwencji wyprowadzanych przez każdą ze stron co do kwestii, czy na pozwanej Agencji spoczywał obowiązek przeniesienia posiadanych akcji spółki (...) S.A. w B. na rzecz Skarbu Państwa – MSP. Podstawowym zatem zagadnieniem do rozstrzygnięcia, jak stwierdził Sąd, było ustalenie, jaki jest wzajemny stosunek pomiędzy wskazanymi przepisami ww. ustaw. Rozpoznając to zagadnienie, Sąd zważył, że przed wejściem w życie u.f.p. i p.w.u.f.p. obowiązywała ustawa z 30 czerwca 2005 roku o finansach publicznych (Dz. U. z 2005 r., nr 249, poz. 2104 ze zm.), a zgodnie z art. 239 tej ustawy, państwowe fundusze celowe oraz pozostałe jednostki sektora finansów publicznych zobowiązane były do zbycia posiadanych udziałów i akcji, i to w terminie nie dłuższym niż 3 lata od dnia wejścia w życie ustawy. Przepis art. 40 ustawy o ARiMR stanowi z kolei: „1. Akcje w spółkach akcyjnych i udziały w spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością, objęte przez Agencję na podstawie dotychczasowych przepisów, w ramach zaakceptowanego przez ministra właściwego do spraw rozwoju wsi programu budowy rolniczych rynków hurtowych i giełd rolnych, Agencja zbywa w pierwszej kolejności producentom rolnym, grupom producentów rolnych oraz związkom producentów rolnych. Przepisu art. 239 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104, z późn. zm.) nie stosuje się; 2. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób zbycia akcji w spółkach akcyjnych lub udziałów w spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością rolniczych rynków hurtowych lub giełd rolnych, mając na względzie realizację celów programu budowy rolniczych rynków hurtowych i giełd rolnych oraz zapewnienie wpływu producentów rolnych, grup producentów rolnych oraz związków producentów rolnych na funkcjonowanie tych rynków i giełd”. Do dnia dzisiejszego nie zostało przez Radę Ministrów wydane stosowne rozporządzenie. Z art. 40 ustawy o ARiMR, w ocenie Sądu, wynika jednoznacznie, że w czasie obowiązywania ustawy z 30 czerwca 2005 roku o finansach publicznych – zawierającej regulację nakazującą co do zasady jednostkom sektora finansów publicznych wyzbycie się akcji - pozwana ARiMR zwolniona była z obowiązku zbycia posiadanych udziałów i akcji. Jednakże w 2009 roku uchwalone zostały nowe ustawy dotyczące finansów publicznych, tj. u.f.p. i p.w.u.f.p., zaś poprzednio obowiązująca ustawa z 30 czerwca 2005 roku o finansach publicznych straciła moc. Przepisy art. 49 u.f.p. w następujący sposób regulują przedmiotową kwestię: „1. Jednostki sektora finansów publicznych, z wyłączeniem jednostek, o których mowa w art. 9 pkt 2 [tj. jednostek samorządu terytorialnego oraz ich związków], nie mogą posiadać, obejmować lub nabywać udziałów lub akcji w spółkach ani nabywać obligacji emitowanych przez podmioty inne niż Skarb Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, a także udziałów w spółdzielniach, chyba że odrębna ustawa stanowi inaczej, z zastrzeżeniem ust. 2; 2. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa przejmuje od jednostek sektora finansów publicznych, z wyłączeniem jednostek, o których mowa w art. 9 pkt 2, akcje i udziały w spółkach oraz obligacje wyemitowane przez podmioty inne niż Skarb Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego oraz wykonuje wynikające z nich uprawnienia Skarbu Państwa”. Z kolei, przepisy zawarte w art. 104 p.w.u.f.p. zawierają następującą regulację: „1. Jednostki sektora finansów publicznych, z wyłączeniem jednostek określonych w art. 9 pkt 2 ustawy, o której mowa w art. 1 [tj. u.f.p.], posiadające w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy udziały w spółkach, akcje spółek i obligacje wyemitowane przez podmioty inne niż Skarb Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, przekazują je na rzecz Skarbu Państwa, reprezentowanego przez ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa, w ciągu 18 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, o której mowa w art. 1; 2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się [...] jeżeli odrębne przepisy stanowią inaczej”. Z powyższego zestawienia przepisów zdaniem Sądu wynika, że ustawodawca dopuścił się pewnej niekonsekwencji w

zakresie techniki legislacyjnej. Pomimo bowiem utraty mocy obowiązującej przez ustawę z 30 czerwca 2005 roku o finansach publicznych, w treści art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR nadal pozostało wyłączenie, zgodnie z którym nie stosuje się przepisu art. 239 uchylonej już ustawy o finansach publicznych. Sąd stanął na stanowisku, że należy tu przyjąć, że przewidziane w ustawie o ARiMR wyłączenie dotyczy obecnie przepisów art. 49 u.f.p. i art. 104 p.w.u.f.p. Po derogacji ustawy o finansach publicznych z 30 czerwca 2005 roku jej miejsce w obrocie prawnym zajęły bowiem właśnie u.f.p. i p.w.u.f.p. - są to ustawy regulujące tę samą materię. Art. 49 u.f.p. i art. 104 p.w.u.f.p. dotyczą zaś właśnie kwestii tożsamej z uregulowaną w art. 239 poprzednio obowiązującej ustawy o finansach publicznych, a więc kwestii obowiązku zbycia – i to w określonym czasie – posiadanych przez jednostki sektora finansów publicznych akcji i udziałów. Skoro zatem regulacja zawarta w art. 49 u.f.p. i art. 104 p.w.u.f.p. zastąpiła w przedmiotowej materii unormowanie z art. 239 ustawy o finansach publicznych z 30 czerwca 2005 roku, to w ocenie Sądu, dokonując wykładni treści przepisu zawartego w art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR należało uznać, że wyłączenie stosowania art. 239 poprzednio obowiązującej ustawy o finansach publicznych odnosi się obecnie właśnie do art. 49 u.f.p. i art. 104 p.w.u.f.p. Jedynie taka właśnie interpretacja treści art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR, w ocenie Sądu, zgodna jest z celowościowymi i systemowymi dyrektywami wykładni. Zdaniem Sądu, gdyby zastosowanie przepisów art. 49 u.f.p. i art. 104 p.w.u.f.p. nie było wyłączone w stosunku do ARiMR, to straciłoby swój sens całe unormowanie zawarte w art. 40 ustawy o ARiMR, które dotyczy przecież właśnie odmiennych od ogólnie przyjętych – tj. w ustawach dotyczących finansów publicznych – zasad zbywania przez Agencję akcji i udziałów w spółkach kapitałowych.

Dalej Sąd odniósł się do zagadnienia wzajemnego stosunku pomiędzy art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR a art. 49 u.f.p. i art. 104 ust. 1 p.w.u.f.p. Sąd wskazał w tym kontekście, że gdyby uznać za trafne stanowisko powoda, że art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR nie jest przepisem szczególnym w stosunku do art. 49 u.f.p. i art. 104 ust. 1 p.w.u.f.p., ale, że przepisy te mają ten sam stopień ogólności, to z oczywistych względów rzeczywiście znalazłaby wówczas zastosowanie zasada *lex posterior derogat legi priori*, a co za tym idzie, należałoby uznać, że przepisy art. 49 u.f.p. i art. 104 ust. 1 p.w.u.f.p. uchylili przepis art. 40 ustawy o ARiMR. Sąd przypomniał, że powód podkreślał tu m.in., że art. 40 ustawy o ARiMR to przepis przejściowy, określający zasady zbycia przez Agencję posiadanych przez nią akcji lub udziałów objętych przed dniem wejścia w życie ustawy o finansach publicznych. Jego zdaniem, zarówno ten przepis, jak i przepis art. 104 p.w.u.f.p. są przepisami przejściowymi, co do zasady regulującymi jedynie wpływ nowego aktu normatywnego na stosunki powstałe pod działaniem przepisów dotychczasowych. Jedynie zaś przepisy zawarte w art. 49 u.f.p. mają charakter przepisów merytorycznych. Sąd Okręgowy nie zaaprobował powyższego stanowiska powoda. Sąd wskazał, że niezależnie od umieszczenia art. 40 ustawy o ARiMR wśród przepisów przejściowych, przepis ten przewidywał inne aniżeli ustawy dotyczące finansów publicznych zasady zbywania przez Agencję akcji i udziałów w spółkach kapitałowych, objętych na podstawie dotychczasowych przepisów. Treść ww. przepisu nie zawiera przy tym żadnych ograniczeń czasowych co do jego zastosowania. Wskazuje to zatem w ocenie Sądu, że ustawodawca zmierzał do wyłączenia akcji i udziałów posiadanych przez ARiMR opisanych w art. 40 ust. 1 spod ogólnego reżimu przepisów ustawy o finansach publicznych. W konsekwencji Sąd uznał, że brak jest przesłanek, by uznać, że uchwalenie nowej ustawy o finansach publicznych, wraz z ustawą zawierającą przepisy wprowadzające, powodowało utratę mocy obowiązującej przez art. 40 ustawy o ARiMR, skoro w p.w.u.f.p. nie ma przepisu, który w sposób *expressis verbis* wyraziłby wolę ustawodawcy w tym zakresie. Powyższe uzasadnia zatem, zdaniem Sądu, konkluzję, że wyłączenie zawarte w art. 40 ustawy o ARiMR odnosi się obecnie nie do art. 239 uchylonej ustawy o finansach publicznych z roku 2005, lecz do aktualnie obowiązujących przepisów w tym zakresie, tj. art. 49 u.f.p. i art. 104 ust. 1 p.w.u.f.p. Skoro zaś art. 40 ustawy o ARiMR przewidywał inne aniżeli ustawy dotyczące finansów publicznych zasady zbywania przez Agencję akcji i udziałów w spółkach kapitałowych, objętych na podstawie dotychczasowych przepisów, a co za tym idzie, skoro przedmiotowy przepis prowadził do wyłączenia tych zasad spod ogólnego reżimu przepisów ustawy o finansach publicznych, to oznacza to, że był on przepisem szczególnym - tak wobec obowiązującego w dacie wejścia w życie ustawy o ARiMR przepisu zawartego w art. 239 ustawy z 2005 roku o finansach publicznych, jak i wobec następnie uchwalonych przepisów art. 49 u.f.p. i art. 104 ust. 1 p.w.u.f.p. W tej sytuacji, Sąd podzielił stanowisko pozwanej Agencji, że w przedmiotowej sprawie nie znajduje zastosowania zasada *lex posterior derogat legi priori*, lecz przeciwnie: zasada *lex posterior generalis non derogat legi priori speciali*. Sąd zwrócił przy tym uwagę na fakt, że już z samej treści przepisów art. 49 u.f.p. i art. 104 ust. 1 p.w.u.f.p. wynika, że zawartej w nich regulacji odnośnie zakazu posiadania, obejmowania i nabywania udziałów lub akcji w spółkach kapitałowych, jak również obowiązku ich

przekazania na rzecz Skarbu Państwa nie stosuje się, jeżeli odrębne przepisy (czy odrębna ustawa) stanowią inaczej. Jest zaś, zdaniem Sądu, oczywiste, iż przepis art. 40 ustawy o ARiMR stanowi inaczej, aniżeli art. 49 u.f.p. i art. 104 ust. 1 p.w.u.f.p. Wbrew bowiem generalnemu zakazowi obowiązującemu jednostki sektora finansów publicznych co do posiadania, obejmowania i nabywania udziałów i akcji w spółkach, a także nakazowi przekazania posiadanych już akcji i udziałów na rzecz Skarbu Państwa, przepis ten przewiduje, że posiadane na podstawie dotychczasowych przepisów udziały i akcje Agencja zbywa w pierwszej kolejności producentom rolnym, grupom producentów rolnych oraz związkom producentów rolnych. Zdaniem Sądu, nie można tu zatem zgodzić się z twierdzeniami powoda, jakoby art. 40 ustawy o ARiMR nie stanowił inaczej, w rozumieniu art. 49 u.f.p. i art. 104 ust. 1 p.w.u.f.p. W szczególności błędny jest, w ocenie Sądu, pogląd, jakoby z art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR wynikał zakaz posiadania przez Agencję akcji i udziałów, który miałby mieć uzasadnienie w nakazie ich zbycia. Sąd stwierdził, że jest przeciwnie - skoro na ARiMR nałożony został obowiązek zbycia posiadanych już udziałów i akcji, to tym samym ustawodawca w oczywisty sposób zgodził się z faktem posiadania ich przez pozwaną Agencję, właśnie do momentu ich zbycia, co szczegółowo regulować powinno rozporządzenie, do którego wydania delegację ustawową zawiera art. 40 ust. 2 ustawy o ARiMR, a które to rozporządzenie do dnia dzisiejszego wydane nie zostało.

Sąd zaznaczył też w swoich rozważaniach, że nie budziło w niniejszej sprawie wątpliwości, że powodowa Agencja jest jednostką sektora finansów publicznych w rozumieniu art. 9 u.s.f. Zgodnie bowiem z art. 9 pkt 5 przedmiotowej ustawy, sektor finansów publicznych tworzą m.in. agencje wykonawcze. Przy tym, zgodnie z brzmieniem art. 18 u.s.f., agencja wykonawcza jest państwową osobą prawną utworzoną na podstawie odrębnej ustawy w celu realizacji zadań państwa. ARiMR utworzona została na podstawie ustawy z 29 grudnia 1993 roku o utworzeniu Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. z 2005 r. nr 31, poz. 294 – j.t. ze zm.), zaś obecnie działa w oparciu o ustawę o ARiMR.

Sąd podkreślił nadto, że na gruncie zaprezentowanej wyżej wykładni przepisów mających zastosowanie w niniejszej sprawie nie dochodzi do przyjęcia jakiegokolwiek sprzeczności czy niezgodności norm prawnych. Skoro bowiem Sąd przyjął, że art. 40 ustawy o ARiMR jest przepisem szczególnym w stosunku do art. 49 u.f.p. i art. 104 ust. 1 p.w.u.f.p., a ponadto, że zezwala on na posiadanie przez Agencję wskazanych udziałów i akcji (do czasu ich zbycia na rzecz – przede wszystkim – wskazanych w tym przepisie podmiotów), tj. stanowi inaczej w rozumieniu art. 49 u.f.p. i art. 104 ust. 1 p.w.u.f.p., to konstrukcja wskazanych przepisów jest w pełni spójna.

W konsekwencji Sąd oddalił powództwo i zasądził koszty procesu na rzecz pozwanego.

Powód złożył apelację od powyższego wyroku, zaskarżając go w całości. Skarżący zarzucił Sądowi I instancji naruszenie prawa materialnego, a w szczególności naruszenie art. 49 ust. 1 i ust. 2 u.f.p., w związku z art. 104 ust. 1 p.w.u.f.p. oraz art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR poprzez błędną wykładnię tych przepisów i uznanie, że art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR jest przepisem szczególnym w stosunku do art. 49 ust. 1 i ust. 2 u.f.p. i art. 104 ust. 1 p.w.u.f.p. oraz w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie tych przepisów poprzez uznanie, że Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa nie miała obowiązku prawnego przekazania powodowi akcji spółki (...) S.A. w B.. W konkluzji powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania z uwzględnieniem kosztów postępowania apelacyjnego. Ponadto apelujący wniósł o dopuszczenie dowodu z dokumentów: Koncepcja prywatyzacji spółek rolno-spożywczych, Kierunki prywatyzacji majątku Skarbu Państwa w 2012 r. oraz Plan prywatyzacji na lata 2012-2013 na okoliczność planów rządu względem akcji w spółce (...) S.A. w B. oraz koncepcji prywatyzacji spółek tego sektora.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego z uwzględnieniem podwójnej wysokości stawki minimalnej wynagrodzenia pełnomocnika.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 14 lutego 2013 r. strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił jako spóźniony wniosek dowodowy zgłoszony przez powoda w apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja okazała się niezasadna.

Na wstępie wypada zaznaczyć, że Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy. Jak zauważył zresztą Sąd pierwszej instancji, stan faktyczny w niniejszej sprawie nie był w istocie między stronami sporny, zaś spór dotyczył jedynie zagadnień natury prawnej.

Przed przystąpieniem do analizy poszczególnych zarzutów apelacyjnych wypada wyjaśnić motywy oddalenia wniosku dowodowego powoda zawartego w apelacji. Decyzja ta zapadła na podstawie art. 381 k.p.c., który stanowi, że sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie było podstaw, aby przyjąć, że powód nie mógł złożyć dokumentów załączonych do apelacji już w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. W istocie sam powód nie wskazywał na brak możliwości wcześniejszego przedstawienia tych dokumentów. Nie przekonuje natomiast argumentacja powoda co do tego, że potrzeba powołania przedmiotowych dowodów pojawiła się dopiero na etapie postępowania apelacyjnego. Od początku postępowania w niniejszej sprawie było bowiem wiadome, że spór między stronami koncentruje się na zagadnieniach dotyczących wykładni art. 49 ust. 1 i ust. 2 u.f.p., art. 104 ust. 1 p.w.u.f.p. oraz art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR. Powód już w pozwie zaprezentował swój pogląd co do tego, że w obecnym stanie prawnym do ARiMR i posiadanych przez nią akcji oraz udziałów znajduje zastosowanie art. 49 ust. 1 i ust. 2 u.f.p. i art. 104 ust. 1 p.w.u.f.p. i że działanie tych przepisów nie zostało tu wyłączone poprzez normę wynikającą z art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR. Stanowisko pozwanego w tym względzie, oparte na poglądzie przeciwnym do powyższego, wskazane w odpowiedzi na pozew pozostało zaś niezmienione do końca postępowania pierwszoinstancyjnego. Powód powinien był zatem powołać już przed Sądem Okręgowym wszelkie twierdzenia i dowody na poparcie swojego stanowiska procesowego co do tego, jaką wykładnię ww. przepisów należało jego zdaniem zastosować. Okoliczność, że Sąd I instancji przychylił się do stanowiska pozwanego w tej materii, skutkiem czego powództwo w pierwszej instancji zostało oddalone, nie może uzasadniać twierdzenia, że potrzeba powołania dowodów z dokumentów załączonych do apelacji pojawiła się dopiero na etapie postępowania drugoinstancyjnego.

Przechodząc w tym miejscu do oceny właściwych zarzutów apelacyjnych, zdaniem Sądu Apelacyjnego należało je uznać w całości za niezasadne. Sąd Okręgowy w większości dokonał bowiem prawidłowej wykładni spornych w sprawie przepisów, formułując na tej podstawie normy prawne znajdujące zastosowanie do stanu faktycznego tej sprawy.

W apelacji powód w pierwszej kolejności wskazywał, że z art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR z 2008 r. wynika obowiązek zbycia przez ARiMR akcji i udziałów objętych przez Agencję na podstawie dotychczasowych przepisów, a w ramach tego obowiązku Agencja w pierwszej kolejności powinna dokonać zbycia na rzecz producentów rolnych, grup producentów rolnych oraz związków producentów rolnych. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, skarżący nie ma racji co do tego, że art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR nakłada na Agencję obowiązek zbycia posiadanych akcji i udziałów. W tym zakresie nietrafne było też stanowisko Sądu pierwszej instancji. Fragment powyższego przepisu, zgodnie z którym: „(...) Agencja zbywa [akcje i udziały] w pierwszej kolejności producentom rolnym, grupom producentów rolnych oraz związkom producentów rolnych” w ocenie Sądu Apelacyjnego wskazuje jedynie na kolejność doboru nabywców papierów wartościowych posiadanych przez ARiMR. Zatem norma prawna zawarta w tym przepisie stanowi, że jeżeli Agencja zdecyduje się zbyć posiadane akcje lub udziały, to w pierwszej kolejności powinna to uczynić na rzecz producentów rolnych, grup producentów rolnych oraz związków producentów rolnych. Za taką interpretacją przemawia przede wszystkim literalna wykładnia przepisu.

Potwierdzeniem prawidłowości rozumowania zaprezentowanego w powyższym zakresie przez Sąd Apelacyjny jest okoliczność, że zd. 1. art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR z 2008 r. stanowi w dużej części powtórzenie art. 10a ust. 2

ustawy z 1993 r. o utworzeniu Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Dodany w 1997 r. przepis art. 10a stanowił: „1. Za zgodą ministrów właściwego do spraw finansów publicznych oraz właściwego do spraw rozwoju wsi Agencja może obejmować akcje w spółkach akcyjnych i udziały w spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością realizujących przedsięwzięcia objęte, zaakceptowanym przez ministra właściwego do spraw rozwoju wsi, programem budowy rolniczych rynków hurtowych i giełd rolnych; 2. Objęte akcje i udziały, o których mowa w ust. 1, Agencja zbywa w pierwszej kolejności producentom rolnym, grupom producentów rolnych oraz związkom producentów rolnych.”. Znaczenie zacytowanego przepisu wydaje się nie budzić wątpliwości - w ust. 1 ustawodawca nadawał Agencji uprawnienie do obejmowania akcji i udziałów na wskazanych tam warunkach, zaś w ust. 2 sprecyzowano kolejność doboru nabywców tych papierów wartościowych. Skarżący niezasadnie argumentuje w apelacji, że brzmienie ww. art. 10a ust. 2 wskazywało na tymczasowość posiadania akcji i udziałów przez Agencję. Wbrew odmiennemu stanowisku skarżącego, z art. 10a ustawy z 1993 r. nie sposób wywieść nakazu zbycia papierów wartościowych przez Agencję. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, założenie racjonalności ustawodawcy nie pozwala przyjąć, że w pierwszym ustępie nadano Agencji uprawnienie objęcia akcji i udziałów, w drugim zaś wprowadzono zakaz ich posiadania i nakazano ich zbycie.

Powód nietrafnie wywodzi, że sformułowanie użyte w powyższym przepisie jak również w art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR: „Agencja zbywa” oznacza to samo, co „Agencja powinna zbyć”, czy też „Agencja jest zobowiązana. Niezależnie od tego, na co wskazano wyżej, przeciwko przyjętej przez skarżącego wykładni art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR z 2008 r. oraz art. 10a ust. 2 ustawy z 1993 r. przemawia fakt, że żaden z tych przepisów nie zawiera terminu, w jakim miałyby dojść do zbycia papierów wartościowych posiadanych przez Agencję. Racjonalny ustawodawca nakładając na dany podmiot obowiązek zbycia posiadanych papierów wartościowych powinien zaś wskazać termin, w jakim ma się to dokonać. W przeciwnym razie trudno byłoby określić, czy wywiązano się z takiego obowiązku, czy też nie. Warto zauważyć, że taki właśnie termin ustawodawca przewidział w art. 239 ustawy o finansach publicznych z 2005 r., a także w art. 104 ust. 1 Przepisów wprowadzających ustawę o finansach publicznych z 2009 r. Zgodnie z art. 239 u.f.p. z 2005 r.: Państwowe fundusze celowe oraz pozostałe jednostki sektora finansów publicznych, o których mowa w art. 37 ust. 1, w terminie nie dłuższym niż 3 lata od dnia wejścia w życie ustawy, zbywają posiadane akcje i udziały. Przepis ten nakłada zatem na jednostki sektora finansów publicznych nakaz zbycia posiadanych akcji i udziałów, precyzując, że ma on zostać wykonany w terminie 3 lat od wejścia w życie ustawy. Jednocześnie powyższy przepis zawiera w sobie zakaz posiadania akcji i udziałów przez jednostki sektora finansów publicznych po tej dacie. Podobnie zredagowany został art. 104 ust. 1 p.w.u.f.p., który stanowi: Jednostki sektora finansów publicznych (...) posiadające w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy udziały w spółkach, akcje spółek i obligacje wyemitowane przez podmioty inne niż Skarb Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, przekazują je na rzecz Skarbu Państwa, reprezentowanego przez ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa, w ciągu 18 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, o której mowa w art. 1.

Nie stanowi też wystarczającego uzasadnienia dla przyjęcia koncepcji powoda odnośnie tego, że z art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR wynika obowiązek zbycia posiadanych przez Agencję akcji i udziałów okoliczność, że w ustawie o ARiMR z 2008 r. brak jest odpowiednika art. 10a ust. 1 ustawy z 1993 r. (w brzmieniu nadanym nowelą z 21.02.1997 r.). Z samego faktu, że w nowej ustawie nie przewidziano już uprawnienia dla Agencji do obejmowania nowych akcji i udziałów w spółkach nie można wywodzić, że ustawodawca nałożył tym samym na ARiMR nakaz zbycia papierów wartościowych objętych pod rządami poprzedniej ustawy.

Dalej skarżący niezasadnie też wywodzi, że zawarte w art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR z 2008 r. wyłączenie stosowania ww. art. 239 u.f.p. z 2005 r. odnosiło się jedynie do wynikającego z tego ostatniego przepisu terminu, a zatem, że oznaczało tyle tylko, że Agencja nie była zobowiązana zbyć akcji i udziałów w terminie wskazanym w tym przepisie. Jak wskazano wyżej, koncepcja nałożenia na Agencję obowiązku dokonania takiego zbycia bez oznaczenia terminu, w jakim miałyby się to dokonać, nie może się ostać w konfrontacji z założeniem racjonalności prawodawcy. Nadto zaś z literalnego brzmienia art. 40 ust. 1 zd. 2 ustawy o ARiMR z 2008 r.: „Przepisu art. 239 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104, z późn. zm.) nie stosuje się” nie wynika, aby wyłączenie stosowania art. 239 dotyczyło miało tylko określonego w tym przepisie terminu. Gdyby taki był zamiar ustawodawcy,

to w ustawie o ARiMR wskazano by, że „nie ma zastosowania termin określony w art. 239”, a nie że „nie stosuje się przepisu art. 239”.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, należało przyjąć, że art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR z 2008 r. w zakresie, w jakim wyłączał stosowanie art. 239 ustawy o finansach publicznych z 2005 r. stanowił *lex specialis* w stosunku do normy art. 239, wprowadzającej ogólny nakaz dla wszystkich jednostek sektora publicznego zbycia posiadanych akcji i udziałów w danym terminie oraz zakaz posiadania akcji i udziałów po tym terminie. Przeciwnie stanowisko prezentowane przez powoda nie znajduje uzasadnienia. Nie można podzielić argumentu skarżącego co do tego, że art. 40 ustawy o ARiMR jest przepisem przejściowym. Nie wskazuje na to ani jego brzmienie, ani też – wbrew odmiennemu stanowisku skarżącego – umiejscowienie tego artykułu w ustawie. Nietrafne są twierdzenia powoda, że art. 40 znajduje się w grupie przepisów przejściowych ustawy o ARiMR z 2008 r. Dopiero bowiem art. 41 i nast. tej ustawy mają charakter intertemporalny. Omawiana ustawa nie zawiera przy tym wyraźnie wyodrębnionej części obejmującej przepisy przejściowe.

Podsumowując tę część rozważań, należało przyjąć, że ustawa o ARiMR z 2008 r. nie nakłada na Agencję obowiązku zbycia akcji i udziałów objętych w czasie obowiązywania ustawy z 1993 r., a jednocześnie art. 40 ust. 1 zd. 2 ustawy z 2008 r. wyłącza w stosunku do ARiMR stosowanie nakazu zbycia papierów wartościowych i zakazu ich posiadania po danym terminie przewidzianego w art. 239 ustawy o finansach publicznych z 2005 r.

Art. 239 u.f.p. z 2005 r. utracił moc z dniem 1 stycznia 2010 r. na skutek wejścia w życie nowej ustawy o finansach publicznych z 2009 r. Prawodawca ma obowiązek znowelizowania przepisów odsyłających, jeśli przepisy, do których odsyłają przestały obowiązywać, czego jednak w stosunku do art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR z 2008 r. – będącego niewątpliwie przepisem odsyłającym – zaniechano. Sam fakt, że ustawodawca nie dokonał nowelizacji art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR nie oznacza jednak, że zdanie drugie tego ustępu utraciło znaczenie prawne. Wypada zauważyć, że ustawodawca zachował tu całkowitą bierność, tzn. ani nie uchylono przepisu w tej części, ani też nie przeprowadzono aktualizacji odesłania zawartego w tym przepisie. W świetle powyższego należało uznać, że brak ingerencji w treść art. 40 ust. 1 nie był zamierzonym działaniem, a wynikał z przeoczenia. Stwierdzenie to ma istotne znaczenie z punktu widzenia wykładni art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR z uwzględnieniem aktualnego stanu prawnego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji trafnie przyjął, że wyłączenie działania nakazu zbycia akcji i udziałów oraz zakazu ich posiadania przez jednostki sektora finansów publicznych po danym terminie wprowadzone w art. 40 ust. 1 zd. 2. ustawy o ARiMR z 2008 r. powinno być obecnie interpretowane tak, że wyłączone jest w stosunku do Agencji stosowanie norm art. 49 ustawy o finansach publicznych z 2009 r. oraz art. 104 ust. 1 Przepisów ją wprowadzających. Za taką interpretacją omawianych tu przepisów przemawia kilka argumentów.

Jak już wskazano wyżej, w art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR z 2008 r. zastosowano technikę odesłania. Jest to jeden z podstawowych sposobów realizacji ogólnych zasad techniki prawodawczej, zgodnie z którymi akty normatywne redaguje się w sposób zwięzły i syntetyczny, unikając powtórzeń. Wynika to z przepisów Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz. 908). Zatem zamiast w art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR z 2008 r. wprost wskazać, że Agencja nie jest zobowiązana do zbycia akcji i udziałów i ma prawo nadal posiadać papiery wartościowe objęte na podstawie dotychczasowych przepisów, stwierdzono, że nie znajduje zastosowania ww. art. 239 wprowadzający tego rodzaju obowiązek i zakaz o charakterze ogólnym – odnoszącym się do wszystkich jednostek sektora finansów publicznych. W świetle ww. Rozporządzenia odesłanie zawarte w art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR ma przy tym charakter dynamiczny, a nie statyczny. Wynika to stąd, że w ww. przepisie nie wskazano, aby wyłączenie stosowania art. 239 ustawy o finansach publicznych z 2005 r. dotyczyło brzmienia tego artykułu z konkretnej daty. Odesłanie dynamiczne, zgodnie z § 156 Rozporządzenia, to odesłanie do obowiązujących przepisów prawnych w brzmieniu, jakie będą one miały każdorazowo w czasie obowiązywania przepisu odsyłającego. W art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR zawarto więc odesłanie do art. 239 ustawy o finansach publicznych z 2005 r. w brzmieniu aktualnym w momencie stosowania przepisu odsyłającego. Okoliczność ta ma znaczenie przy dokonywaniu wykładni art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR. Jakkolwiek bowiem art. 239 już nie obowiązuje, to normy zawarte w tym przepisie mają obecnie swój odpowiednik w przepisach art. 49 u.f.p. i art.

104 p.w.u.f.p. z 2009 r. Zgodnie z art. 49 u.f.p.: 1. Jednostki sektora finansów publicznych (...) nie mogą posiadać, obejmować lub nabywać udziałów lub akcji w spółkach ani nabywać obligacji emitowanych przez podmioty inne niż Skarb Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, a także udziałów w spółdzielniach, chyba że odrębna ustawa stanowi inaczej, z zastrzeżeniem ust. 2; 2. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa przejmuje od jednostek sektora finansów publicznych (...) akcje i udziały w spółkach oraz obligacje wyemitowane przez podmioty inne niż Skarb Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego oraz wykonuje wynikające z nich uprawnienia Skarbu Państwa. Z kolei Art. 104 p.w.u.f.p. stanowi: 1. Jednostki sektora finansów publicznych (...) posiadające w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy udziały w spółkach, akcje spółek i obligacje wyemitowane przez podmioty inne niż Skarb Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, przekazują je na rzecz Skarbu Państwa, reprezentowanego przez ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa, w ciągu 18 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, o której mowa w art. 1; 2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w zakresie określonym w art. 84 ustawy, o której mowa w art. 1, oraz jeżeli odrębne przepisy stanowią inaczej. Przepis art. 49 ust. 1 u.f.p. formułuje zatem zakaz posiadania, obejmowania i nabywania wskazanych tam papierów wartościowych przez jednostki sektora finansów publicznych, zaś art. 104 p.w.u.f.p. reguluje tryb i termin zbycia owych papierów wartościowych – ma to nastąpić w drodze przekazania na rzecz Skarbu Państwa – ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa w ciągu 18 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy o finansach publicznych z 2009 r. Podobnie jak art. 239 ustawy z 2005 r., są to przepisy o charakterze ogólnym, obejmujące wszystkie jednostki sektora finansów publicznych - poza jednostkami samorządu terytorialnego i ich związkami i włączeniami przewidzianymi w przepisach szczególnych.

Jak wskazano wyżej, zastosowanie w art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR odesłania do art. 239 u.f.p. z 2005 r. wynikało z zasad techniki legislacyjnej, zaś znaczenie tego przepisu jest takie, że ARiMR nie dotyczy norma prawna przewidująca – dotyczący innych jednostek sektora finansów publicznych - nakaz zbywania papierów wartościowych i zakaz ich posiadania po danej dacie. Skoro zaś obecnie takie normy ogólne wynikają z art. 49 u.f.p. i art. 104 p.w.u.f.p., które to przepisy niejako zastąpiły w tym zakresie art. 239 u.f.p. z 2005 r., to zdaniem Sądu Apelacyjnego, należało uznać, że wyłączenie zawarte w art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR odnosi się obecnie do tych właśnie przepisów. Przyjęciu takiej wykładni nie stoi na przeszkodzie fakt, że w art. 239 u.f.p. z 2005 r. mowa o „zbywaniu” akcji i udziałów, zaś w art. 104 ust. 1 p.w.u.f.p. o ich „przekazywaniu” (a w art. 49 ust. 2 u.f.p. odpowiednio o „przejmowaniu” przez Skarb Państwa). Termin „zbycie” ma bowiem szeroki zakres, zwłaszcza nie oznacza jedynie odpłatnego przeniesienia rzeczy lub praw na inny podmiot.

Wypada w tym miejscu podkreślić, że ustawodawca wprost w art. 49 u.f.p. oraz art. 104 p.w.u.f.p. zawarł zastrzeżenie, że zakaz posiadania, nabywania i obejmowania udziałów i akcji oraz nakaz ich przekazania Skarbowi Państwa nie znajdują zastosowania, jeżeli przepisy odrębne stanowią inaczej. Art. 40 ust. 1 ustawy o ARiMR z 2008 r. jest właśnie takim przepisem odrębnym. Wypada w tym miejscu wskazać, że dla poparcia przeciwnego stanowiska nietrafnie skarżący powołuje się na regułę kolizyjną, wedle której w razie sprzeczności zachodzącej pomiędzy dwiema normami prawnymi przyjmuje się, że norma późniejsza uchyla normę wcześniejszą (lex posterior derogat legi priori). Zasada ta nie znajduje bowiem zastosowania w wypadku, gdy norma wcześniejsza ma charakter szczególny, zaś norma późniejsza jest ogólna (Lex posterior generalis non derogat legi priori speciali). Nie można zatem uznać, że wprowadzenie przepisu art. 49 ustawy o finansach publicznych z 2009 r. i art. 104 ust. 1 Przepisów wprowadzających doprowadziło do utraty mocy obowiązującej przez art. 40 ust. 1 zd. 2 ustawy o ARiMR z 2008 r.

Nie są przekonujące także dalsze argumenty powołane w apelacji powoda odnoszące się do wykładni systemowej, funkcjonalnej i celowościowej. Argumenty te nie są wystarczające dla przyjęcia innego znaczenia spornych w sprawie przepisów niż wskazane powyżej. W szczególności, zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie można wywodzić, że ARiMR dotyczy zakaz posiadania, nabywania i obejmowania udziałów i akcji oraz nakaz ich przekazania Skarbowi Państwa (wynikające z przepisów u.f.p. i p.w.u.f.p. z 2009 r.) na tej podstawie, że uległ zmianie zakres zadań i kompetencji ARiMR określony w ustawie z 2008 r. w porównaniu z ustawą z 1993 r. W ustawie z 2008 r. faktycznie nie wskazano wprost, aby zadania Agencji obejmowały wspieranie inwestycji związanych z tworzeniem giełd i rynków hurtowych. Treść art. 10a ust. 1 ustawy z 1993 r. o utworzeniu Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (w brzmieniu nadanym ustawą z 21 lutego 1997 r.) wskazuje zaś, że przyznanie Agencji uprawnienia do obejmowania akcji i

udziałów związane było właśnie z budową rolniczych rynków hurtowych i giełd rolniczych. Powyższe okoliczności nie są jednak wystarczające, aby na podstawie obowiązujących przepisów wywieść po stronie ARiMR obowiązek przekazania spornych papierów wartościowych na rzecz Ministra Skarbu Państwa. Nadto wypada zaznaczyć, że katalog zadań ARiMR określony w art. 4 ustawy o ARiMR z 2008 r. nie ma charakteru stricte zamkniętego skoro w ust. 1 pkt 8 tego artykułu mowa jest ogólnie o wspieraniu „realizacji innych zadań wynikających z polityki państwa w zakresie rolnictwa, rozwoju wsi i przetwórstwa produktów rolnych (...)”. Nadto zaś warto zauważyć, że w art. 4 ust. 1 pkt 4 wskazano, że do zadań Agencji należy wspieranie „powstawania i rozwoju grup producentów rolnych i ich związków”. Odnośnie innych zarzutów podniesionych przez powoda, nie podobna także wywodzić w zakresie wykładni omawianych w sprawie przepisów tak daleko idących konsekwencji jak chciałby tego powód z faktu, że Minister Skarbu Państwa jest organem wyspecjalizowanym w procesie prywatyzacji spółek, w tym zbywania akcji i udziałów należących do Skarbu Państwa. Podobnie też nie stanowi wystarczającego argumentu przemawiającego za przyjęciem koncepcji powoda co do tego, że ARiMR objęta została nakazem przekazania posiadanych akcji i udziałów przewidzianym w art. 104 p.w.u.f.p., a w konsekwencji że zasadne jest jego roszczenie dochodzone w tej sprawie ta okoliczność, że nigdy nie zostało wydane rozporządzenie, o którym mowa w art. 40 ust. 2 ustawy o ARiMR.

Z powyższych względów apelacja jako w całości niezasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. – pkt 1.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd II instancji orzekł w pkt. 2. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 2. w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.). Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw, aby zasądzić na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu w wysokości dwukrotności minimalnej stawki wynagrodzenia pełnomocnika, zważywszy, że na etapie postępowania odwoławczego pozwany zaprezentował stanowisko procesowe tożsame z tym popieranym przez niego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, podpierając się w większości taką samą argumentacją.